

Arrest

nr. 134 920 van 11 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 22 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 mei 2014 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat K. BLOMME, die tevens verschijnt voor de tweede verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Tweede verzoekster kwam op 28 augustus 2009 toe in België en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Eerste verzoeker diende op 24 februari 2011 een asielaanvraag in.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 27 mei 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 30 september 2011, nrs. 67 730 en 67 731).

1.4. Verzoekers dienden op 24 augustus 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verklaarde de in punt 1.4 vermelde aanvraag op 20 oktober 2011 ontvankelijk.

1.6. Verzoekers dienden op 12 september 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 25 november 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 20 maart 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) ten aanzien van tweede verzoekster. Tweede verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam : D.(...)

voornaam : S.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Russische Federatie

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van pie staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 27 mei 2011 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 30 september 2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 15 april 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) ten aanzien van eerste verzoeker. Eerste verzoeker werd hiervan op 16 april 2014 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten ,

naam : D.(...)

voornaam : A.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Russische Federatie

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 27/05/2011 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 30/09/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 7 en 39/2 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur”. Verzoekers voeren tevens de machtsoverschrijding aan. In hun eerste middel stellen verzoekers het volgende:

“De bestreden beslissingen ontberen elke draagkrachtige motivering.

In casu wordt geargumenteed:

Op 27/05/2011 werd door de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 30/09/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.. (zie stuk 1).

Het is duidelijk dat dergelijke motivering geenszins draagkrachtig kan zijn, temeer gebleken is dat verzoekers afkomstig zijn van Tsjetsjenië, waar de overheid geenszins de nodige bescherming biedt, wel integendeel, zelf agressor geweest is ten aanzien van de persoon van verzoekers en zovelen van haar volksgenoten, die onderworpen werd aan arrestatie, opsluiting, ondervraging, huiszoeking en ook bedreigingen.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Er kan en mag van verwerende partij bovendien verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar verantwoord met enkele verwijzing naar een wettelijke bepaling of een eerdere genomen beslissing, doch zeer duidelijk de argumentatie dient aan te geven waarom zij de tweede administratieve beslissing heeft genomen rekening houdend met alle relevante elementen, temeer deze uitermate verstrekkende gevolgen heeft voor verzoekers.

In de bestreden beslissing werd ten onrechte niet geargumenteed en ook geen rekening gehouden met de medische problematiek van het kind van verzoekers, die nochtans ten zeerste van belang is voor de beslissing bevel om het grondgebied te verlaten:

- het kind M.(...) van verzoekers kampt met een ernstig medische problematiek en hiervoor werd een aanvraag art. 9 TER VW ingediend.

Er is weliswaar een beslissing genomen hieromtrent, doch het is duidelijk dat deze beslissing totaal onrechtmatig werd genomen.

Verzoekers verwijzen in dit verband naar de argumentatie zoals ontwikkeld in hun verzoekschrift hoger beroep tegen deze beslissing, waarbij in het geval de negatieve beslissing art. 9 TER VW wordt vernietigd er wel degelijk nog een beoordeling ten gronde dient te gebeuren.

Dat in deze omstandigheden aangenomen dient te worden dat er wel degelijk nog een beoordeling ten gronde dient te gebeuren van de aanvraag art. 9 TER VW en er rekening dient gehouden te worden met de medische problematiek in hoofde van het kind van verzoekers die nog niet ten gronde werd beoordeeld.

- Dat er tevens door verzoekers een procedure art. 9 BIS VW werd ingediend op basis van langdurig verblijf, langdurige procedure, humanitaire redenen en niet in het minst het feit dat het gezin bestaat uit 10 minderjarige kinderen.

Dat verzoekers in deze procedure een veelheid aan stukken hebben voorgelegd waaruit duidelijk blijkt dat zij in een zeer behartenswaardige situatie verkeren en waarbij zij aanspraak maken op regularisatie van hun verblijf.

Dat zij niets liever willen dan te mogen werken en in te staan voor hun gezin eerder dan telkens met schaamte te moeten uitleggen dat zij dit thans niet mogen gezien hun statuut.

Er is in casu manifeste schending van de motiveringsplicht en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat motivering niet correct is in die zin dat geen sprake kan zijn van enige absolute plicht om het land te verlaten, meer specifiek wanneer er medische overmacht is in hoofde van een of beide verzoekers.”

2.2. Het eerste middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekers daarin de schending aanvoeren van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet aangezien zij verzuimen uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. Het eerste middel is evenmin ontvankelijk in zoverre verzoekers de schending aanvoeren van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur”, aangezien zij onvoldoende verhelderen welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden achten.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. De bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten vermelden uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) als hun juridische grondslag. Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...) moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten (...).”

Artikel 75, §2 van het vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de asielpprocedure van verzoekers definitief werd afgesloten door 's Raads arresten van 30 september 2011 (zie punt 1.3), waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris aan verzoekers een bevel 'moest' afleveren. Verzoekers betwisten de feitelijke vaststelling niet dat zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort met een geldig visum, zodat de bestreden beslissingen, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, wel degelijk draagkrachtig gemotiveerd zijn.

2.6. Verzoekers beklagen zich in wezen over het feit dat geen rekening zou zijn gehouden met de medische problematiek van hun kind M. en met de (veiligheids)situatie in hun land van herkomst.

2.7. Waar verzoekers stellen dat er nog een beoordeling ten gronde dient te gebeuren van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen op 25 november 2013 ongegrond werd verklaard en dus wel degelijk "ten gronde" werd beoordeeld. Verzoekers voegen het door hen ingediende beroepsverzoekschrift tegen deze beslissing als bijlage toe, maar dit beroep werd thans door de Raad verworpen (RvV 11 december 2014, nr. 134 919), waardoor de beslissing dat de medische problematiek niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te verkrijgen definitief is geworden. De Raad stelt trouwens vast dat verzoekers in hun middel enkel melding maken van een medische problematiek in hoofde van hun kind, maar dat onderhavig beroep niet vergezeld gaat van een (recent) medisch getuigschrift dat de eventuele onmogelijkheid om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten zou bevestigen.

2.8. Verzoekers verwijzen eveneens naar een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarin zij hun langdurig verblijf, humanitaire redenen en het feit dat het gezin uit 10 minderjarige kinderen bestaat hadden uiteengezet en stellen dat zij niets liever willen dan te mogen werken. Verzoekers laten echter na te verduidelijken in hoeverre de indiening van een aanvraag om machtiging tot verblijf de gemachtigde van de staatssecretaris zou beletten om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren aan verzoekers, bij uitstek wanneer dit bevel gestoeld blijkt te zijn op een gebonden bevoegdheid, zoals te dezen het geval is.

2.9. Er werd geen schending aangetoond van artikel 7 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht of van machtsoverschrijding.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.10. In een tweede, derde en vierde middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3, 5 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de (materiële) motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van de fair play. Verzoekers formuleren hun grieven als volgt:

"In Tsjetsjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tsjetsjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tsjetsjenië.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking van Tjetjenië het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde "une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci".

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tsjetsjenië, waarbij de daders meestal "gemaskerde mannen" zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en foltering en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen. In deze omstandigheden is het duidelijk dat verwerende partij niet zomaar zonder zich te bekommeren over de gevolgen van de beslissing voor verzoeker zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 7 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur door het feit dat enkel wordt verwezen naar het niet hebben van een geldig paspoort met geldig visum, zonder rekening te houden met, en te motiveren omtrent alle overige relevante elementen, zo ondermeer de situatie in het geboorteland van verzoekers niet enkele jaren geleden maar op heden.”

“In casu werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Tsjetsjeen-se vluchtelingen, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Minstens is het zo dat deze situatie in Tjetjenië diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten zeerste geschaad.

Het schendt ten zeerste art. 3 EVRM dat met thans door een bevel om het grondgebied te verlaten thans bij de betekening van het bevel in gene mate rekening wordt gehouden met tal van elementen die kunnen leiden tot een legaal verblijf in hoofde van de verzoekers.

Het schendt de regels der fair play om nog voor er definitieve beslissing is tussengekomen inzake de beslissing art. 9 BIS VW of zelfs nog inzake het beroep tegen de ongegrondheidsbeslissing art. 9 TER VW, nu vlug een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Verzoekers dreigen thans nog voor zij desgevallend een positieve beslissing kunnen bekomen, blijkens de bewoordingen van de bestreden beslissing, reeds uit het land gezet te worden.

Minstens dient de beslissing afgewacht te worden mbt. een definitieve uitspraak tot legaal verblijf door uw zetel, zoniet dan alleszins totdat de beroepstermijn vertrekken is, aangezien verzoekers uiteraard bij een positieve beslissing hieromtrent, onmiddellijk over een verblijfstitel kunnen beschikken.”

“Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tsjetsjenië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoekers louter al door hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partijen geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van hun asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zouden terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat er door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Anderzijds is er ook nooit enig onderzoek gedaan naar de (slechte) medische toestand van het kind van verzoekers.”

2.11. Het tweede, derde en vierde middel worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.12. Het tweede middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekers daarin de schending aanvoeren van artikel 5 van het EVRM aangezien zij volstrekt in gebreke blijven te verhelderen op welke wijze de bestreden beslissing een vrijheidsberoving zou uitmaken in de zin van dit verdragsartikel.

2.13. Het beginsel van de fair play is maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (RvS 21 november 2011, nr. 216.356, RvS 30 juni 2009 nr. 194.978, RvS 3 december 2007, nr. 177.513). Verzoekers tonen niet aan dat er in casu sprake was van kwade trouw of moedwilligheid in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris. Het loutere feit dat er op het ogenblik van het nemen van de verwijderingsmaatregel nog geen beslissing was genomen over hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet of het (niet schorsend) beroep tegen de ongegrondheidsbeslissing aangaande hun medische regularisatie-aanvraag nog niet was behandeld, maakt geen schending uit van het fair playbeginsel.

2.14. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.15. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.16. Zoals hierboven reeds uitvoerig toegelicht, steunen de bestreden beslissingen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. In hun tweede middel beweren verzoekers echter dat in de beslissing geen rekening werd gehouden met de situatie in hun geboorteland. De Raad wijst er echter op dat in het kader van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd ingegaan op de veiligheidssituatie in Dagestan en dat verzoekers destijds in het kader van hun beroep geen concrete elementen aanbrachten die deze informatie weerlegden. In de bestreden beslissingen wordt overigens verwezen naar de definitieve beslissingen in verband met hun asielaanvragen. Ook thans brengen verzoekers geen concrete informatie aan om een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

2.17. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Verzoekers houden een betoog over de mensenrechtenschendingen en het willekeurig geweld in *“Tsjetsjenië”*, terwijl ze steeds verklaard hebben afkomstig te zijn uit de deelrepubliek Dagestan, waardoor hun – overigens ongestaafde – affirmaties kennelijk ongegrond zijn. Verzoekers laten immers na concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen (cf. ook RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

2.18. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat dit artikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te tonen dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is. Gezien de schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden weerhouden, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM in casu van toepassing is en desgevallend geschonden werd (RvS 28 februari 2005, nr. 141.340).

2.19. Waar verzoekers in fine opwerpen dat geen enkel onderzoek zou zijn gevoerd naar de medische toestand van hun kind, kunnen zij geenszins worden gevolgd. De gemachtigde van de staatssecretaris

trof immers op 25 november 2013 een beslissing waarbij de medische regularisatie-aanvraag ongegrond werd verklaard, die gestoeld is op een individueel onderzoek van de medische problematiek.

2.20. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, al dan niet in samenhang met artikel 13 van het EVRM, noch van de materiële motiveringsplicht. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het beginsel van de fair play.

Het tweede, derde en vierde middel zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de eerste verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de eerste verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN